

Ljubezen do staršev.

V nekej vasici na Štajarskem, blizu reke Pésnice, živel je pred nekaj leti mati z jedinim otrokom. Ivanek, takó je bilo otroku imé, bil je največje veselje svoje matere, ki je po smrti svojega možá, poštenega dninarja, prav po siromašno živel. Prala je namreč za druge in si pri tem le malo zaslužila. Ivanek jej je pri delu pridno pomagal. Nosil je, kar je mati oprala, k dotičnim gospodarjem in gospodinjam, ter si je s tem marsikak krajcar zaslužil. Zmirom mu je na sri bilo, kako bi materi težavni stan olajšal. Zato je pa tudi vsak krajcar, katerega je dobil, dal vselej materi, da ga je shranila. A pri vsem tem sta vendar dostikrat kruha stradala.

Nécega dné, ko je Ivanek ravno svoj deseti rojstni dan gođoval, in mu je mati zato pogačo izpekla, reče materi: „Ljuba mati, vaš trud za mene je preobilen. Mnogo si prizadevate, da bi najino uboštvo prestalo, ali vse zamán. Zato sem se jaz danes namenil, ker ravno deseti rojstni dan godujem, in se dovolj krepkega čutim v službo podati; vidim, da vam sem domá bolj na kvaro (škodo) nego li v korist.“

Mati se pri teh sinovih besedah razjóbejo, ker so dobro poznali nedolžno srce svojega sina. Naposled mu vendar rekó: „Ljubi moj, vidim, da imaš plemenito srce. Bodi vedno tak, kakoršen si bil domá; priden in pobožen, in vsak človek te bode imel rad.“ — Dalje mati niso mogli govoriti, kajti solzé so jim oči zalile. Ivanek poklekne pred mater in jih prosi odpuščenja, ako jih je kedaj razžalil. Mati mu položé roko na glavo in rekó: „Nimam ti kaj odpuščati, ker me si vedno slušal, a Bog naj te blagoslovi in angelj váruh naj te spremlja po vseh tvojih potih.“

Kmalu potem je Ivanek korakal z majheno culico preko rame iz vasi. Dobil je dobro službo pri necem kmetu sosednje vasi. Ivanek je pošiljal ves svoj zaslužek materi domóv, katerega je sto in stokrat na tihem blagosloвила; in izpolnile so se besede sv. pisma, ki pravi: „Spoštuj očeta in mater, da se ti bode dobro godilo na zemlji!“ Kmet, pri katerem je Ivan služil, imel je jedino hčer, naslednico svojemu premoženju. Ker se mu je Ivan zaradi svoje pridnosti in pobožnosti zeló dopadel, izvolil ga je za svojega naslednika in zeta, kar se je tudi zgodilo. Pa tudi kot kmet ni Ivan svoje matere pozabil. K sebi jo je vzel in za njo skrbel do smrti.

Otroci spoštujte svoje starše kakor Ivanek, in dobro se vam bode gođilo na zemlji.

J. Zagorski.

Cvetje sadnih dreves.

„O kako ta ostri veter stresa to lepo belo cvetje z ovóčnih dreves in razmetava drobne listke po zemlji, kakor sneg po zimi. O kako mi je žal teh lepih cvetličic!“ takó je dejal Vladimírček svojemu učitelju iz šole gredóč. Ali učitelj mu rekó: „Mar bi ti rad, da bi drevje vse leto s cvetjem bilo pokrito?“ — „O nè, to bi bilo preveč,“ odgovori Vladimírček, „tudi sladke hruške in rudeča jabolka imam rad.“ — „Čimu ti je tedaj žal, da odpada belo cvetje, ki dela prostor sladkemu ovočju,“ rekó učitelj; „ako si želiš sladkega ovočja, treba je, da se odrečeš prijemu cvetju, kajti vsakej večjej dohoti, treba je, da posvetimo manjšo.“

—kl—